

Об'явлення Ісуса Христа - Номер шістнадцять

Розкриття семи громів: пророчий аналіз Одкровення та прихованої історії

Jeff Pippenger
2023-11-15

Ми викладаємо послідовність пророчих подій, окреслених прихованою історією семи громів, що представлена в одинадцятому—тринадцятому розділах книги Об'явлення. Ми ще не дійшли до того моменту в розвитку цих подій, коли зіставимо історію рога протестантизму з історією рога республіканізму. Також ми ще не підготували підґрунтя розуміння, щоб точно визначити роль ісламу у звістці Опівнічного кличу. Однак є одна дуже важлива істина, пов'язана з цими подіями, яка визначає, що має робити людина, коли розуміє істини, що розкриваються. Благословення Об'явлення включає відповідальність «додержувати» того, що написано.

Лінія історії, що розпечатується, передає творчу силу Бога тим, хто буде слухати, читати й додержувати написаного в ній. Отже, настав час відійти від нашого розгляду останньої пророчої оповіді Ісаї та одинадцятого, дванадцятого й тринадцятого розділів Об'явлення, щоб встановити значення «трьох з половиною днів», протягом яких Ілля та Мойсей були мертвими на вулиці інформаційної супермагістралі, що проходить через долину мертвих сухих кісток. Тепер ми визначимо символіку «пустелі».

В останній статті ми визначили чотирьох пророчих свідків послідовності подій, встановленої прихованою історією семи громів. Лінія образу Христа, лінія двох свідків, лінія образу звіра і лінія фальшивого царя Півночі.

Друга половина лінії фальшивого царя півночі починається з набуття влади папством у 538 році. Тоді папство, духовний фальшивий цар півночі, попірало духовний Єрусалим і духовний Ізраїль протягом тисячі двохсот шістдесяти років.

І поляжуть від леза меча, і будуть відведені в полон до всіх народів; а Єрусалим буде потоптаний язичниками, доки не сповняться часи язичників. Луки 21:24.

Іванові було сказано виміряти як святилище, так і воїнство, але також було сказано не вимірювати двір, бо його було віддано язичникам на тисячу двісті шістдесят років.

І дана була мені тростина, подібна до жезла; і став ангел, кажучи: Встань, і виміряй храм Божий, і жертовник, і тих, що поклоняються в ньому. А двір, що поза храмом, залиш назовні, і не вимірною його; бо він даний язичникам; і святе місто вони топтатимуть сорок два місяці. Об'явлення 11:1, 2.

Іван і Лука свідчать, що язичники «топчуть ногами» «Єрусалим» на «сорок два місяці». Іван визначає тривалість, а Лука вказує на завершення цієї історії. Ці два свідки розглядають питання з книги Даниїла, розділ восьмий, вірш тринадцятий.

Тоді я почув, як один святий говорив, а інший святий сказав тому святому, що говорив: Доки триватиме видіння про щоденну жертву та про беззаконня спустошення, щоб і святиня, і військо були віддані на потоптання? Даниїла 8:13.

Питання про те, на який час святиня та воїнство мали бути потоптані, визначає дві спустошувальні сили, що мали здійснити акт потоптання Єрусалима, який у Даниїла представлений як "святиня", а також як "воїнство". Правильне засадниче розуміння цього вірша, як його висловив Дж. Н. Ендрюс, полягає в тому, що цей вірш визначає дві спустошувальні сили, які потоптали і святиню, і воїнство. Першою спустошувальною силою, визначеною у вірші, є язичництво, а другою — папство. Слово "воїнство" — це вираз у Даниїла для того, що Іван називає "поклонниками" у храмі, тобто в Єрусалимі.

Є ДВА 'СПУСТОШЕННЯ' У ДАНИЇЛА 8.-Цей факт так ясно виклав Джозія Ліч, що ми наводимо його слова:

«Щоденна жертва» — це нинішнє читання англійського тексту. Але слова «жертва» в оригіналі немає. Це визнають усі. Це глоса або тлумачення, додане перекладачами. Правильне читання таке: «щоденне і переступ спустошення», при цьому «щоденне» і «переступ» з'єднані між собою «and»; щоденне спустошення і переступ спустошення. Це дві спустошувальні сили, які мали спустошити святиню та воїнство. — Prophetic Expositions, Том 1, сторінка 127.

Очевидно, що святиня та воїнство мали бути потоптані щоденним і переступом спустошення. Уважне читання 13-го вірша вирішує це питання. І цей факт встановлює інше, а саме: що ці два спустошення — це дві великі форми, через які Сатана намагався повалити поклоніння та справу Єгови. Зауваги пана Міллера щодо значення цих двох термінів і шлях, яким він ішов у визначенні цього значення, подано під таким заголовком:

ДВА СПУСТОШЕННЯ — ЯЗИЧНИЦТВО І ПАПСТВО

«Я читав далі і не міг знайти жодного іншого випадку, коли воно [«щоденне»] траплялося, окрім як у Даниїлі. Тоді [за допомогою конкордансу] я взяв ті слова, які стояли з ним у зв'язку: «відняти»; «він відніме»; «щоденне»; «від того часу, як щоденне буде відняте» тощо. Я читав далі й думав, що не знайду світла на цей текст; нарешті я дійшов до 2 Солунян 2:7, 8. «Бо таємниця беззаконня вже діє; тільки той, хто тепер стримує, стримуватиме, аж поки не буде усунений з дороги, і тоді відкриється той беззаконник» тощо. І коли я дійшов до того тексту, о, якою ясною й славною постала істина! Ось воно! Це і є «щоденне»! Ну, що ж, що має на увазі Павло під «той, хто тепер стримує», або «перешкоджає»? Під «людиною гріха» і «беззаконником» мається на увазі папство. Отже, що перешкоджає папству бути виявленим? Та це язичництво; отже, «щоденне» має означати язичництво». — Second Advent Manual, стор. 66.» J. N.

Andrews, The Sanctuary and the 2300 Days, 33, 34.

На виконання «семи разів» із Левіта 26 язичництво попірало святилище та військо протягом тисячі двохсот шістдесяти років, а потім папізм чинив те саме ще протягом тисячі двохсот шістдесяти років. Згідно з Лукою та Іваном, папство попірало Єрусалим протягом тисячі двохсот шістдесяти років, аж доки папство не отримало свою смертельну рану в 1798 році. Віднявши тисячу двісті шістдесят років від 1798, отримуємо 538. Віднявши тисячу двісті шістдесят років від 538, отримуємо 723 рік до н. е., коли Асирія, буквальний цар півночі на той час, взяла північне царство Ізраїлю в рабство.

Іван посилається лише на тисячу двісті шістдесят років, протягом яких папство попірало святилище та воїнство, але Лука розглядає обидва періоди по тисячу двісті шістдесят років, коли язичництво й папізм попірало Єрусалим, бо він каже: «доки не сповняться часи язичників». Лука визначає попірання Єрусалима як більше, ніж один «час», бо називає це сповненням «часів» язичників.

Звісно, у 1856 році міллеритський адвентизм став лаодикійським, а через сім років відкинув істину про «сім часів» із двадцять шостого розділу Левіта, тож адвентизм не може побачити цих простих біблійних фактів. Факт, на який я вказую, полягає в тому, що прихована історія семи громів, яка визначає три віхи та проміжок часу між першою і другою віхою, а потім другий проміжок часу між другою і третьою віхою, представлена в межах пророчої лінії фальшивого царя півночі.

Та лінія почалася у 723 році до н. е., коли північне царство Ізраїлю було поневолене царем Асирії, буквальним царем півночі. Потім у 538 році духовний цар півночі набув влади і попірав духовний Єрусалим ще протягом тисячі двохсот шістдесяти років, аж поки в 1798 році він не зазнав смертельної рани. Від 723 року до н. е. і до 538 року сили, що тримали Ізраїль у підкоренні, завжди були язичницькими.

Лінія Христа вказує на помазання істинного царя півночі під час Його хрещення у 27 році, а через тисячу двісті шістдесят пророчих днів Його розіп'яли. Тоді Його учні були наділені силою проголошувати вістку про істинного царя півночі аж до побиття Стефана камінням у 34 році. Єдиний раз, коли Христос не ходив пішки протягом усіх тисячі двохсот шістдесяти днів Свого служіння, був тоді, коли Він урочисто в'їхав у Єрусалим. Отже, Він попірав Єрусалим протягом тисячі двохсот шістдесяти днів, як і Його учні після розп'яття. Обидві лінії, фальшивий цар півночі і Христос, істинний цар півночі, попірало Єрусалим і воїнство протягом тисячі двохсот шістдесяти днів.

Язичництво було підробкою системи поклоніння, пов'язаної зі служінням у земному святилищі буквальних юдеїв, а папство — підробкою служіння небесного святилища духовних юдеїв. Тисяча двісті шістдесят років язичництва відповідали тисячі двомстам шістдесяти дням Христа, а тисяча двісті шістдесят років папства — тисячі двомстам шістдесяти дням учнів.

Кожна з двох ліній містить однакову пророчу структуру прихованої історії семи громів, яка почала публічно розкриватися в липні 2023 року. Розкриття здійснилося частково завдяки визнанню першого розчарування міллеритського руху. Їхнє перше розчарування започаткувало період, названий у притчі про десять дів «часом зволікання». «Час зволікання» закінчився на табірному з'їзді в Ексетері, штат Нью-Гемпшир, коли звістка Опівнічного крику остаточно утвердилася. Табірний з'їзд в Ексетері став другою віхою, яка тоді започаткувала період, упродовж якого проголошувалася звістка Опівнічного крику, аж доки не настала третя віха суду й не настало останнє розчарування.

Три віхи були: перше розчарування, звістка Опівнічного крику та останнє розчарування. Ці три віхи відповідають єврейському слову «істина», яке складається з першої, тринадцятої та останньої літер єврейського алфавіту. Те, що і перша, і остання є розчаруваннями, є ознакою Альфи й Омеги.

В історії міллеритів немає прямого відображення тисячі двохсот шістдесяти днів, проте ця історія є історією першого руху і тому є прообразом останнього руху. Історія першого розчарування в останньому русі почалася 18 липня 2020 року, і вона зображена в одинадцятому розділі Об'явлення. В одинадцятому розділі Об'явлення двох свідків вбито, що позначає перше розчарування в останньому русі, прообразом якого був перший рух.

В одинадцятому розділі Об'явлення розчарування ознаменувало початок періоду в тисячу двісті шістдесят днів, протягом якого їхні мертві тіла лежали на вулиці, тим самим позначаючи час зволікання притчі. При їхньому воскресінні їх підносять як знамено в ту саму годину, що й суд недільного закону. Історія двох свідків включає символічний період у тисячу двісті шістдесят днів.

Деталі руху третього ангела в прихованій історії семи громів містять значно більше конкретних подробиць, ніж інші паралельні лінії, але лінія третього ангела, лінія істинного царя півночі та лінія фальшивого царя півночі усі мають однакові пророчі характеристики: початкова точка, за якою слідує період часу, що досягає середньої точки, після чого настає період часу, який призводить до суду в кінцевій точці.

Тисяча двісті шістдесят днів є головним елементом прихованої історії семи громів. Тисяча двісті шістдесят днів символізується як «пустеля» у дванадцятому розділі Об'явлення.

І жінка втекла в пустелю, де вона має місце, приготоване Богом, щоб її там годували тисячу двісті шістдесят днів. Об'явлення 12:6.

Церква втекла у пустелю, щоб уникнути попирання з боку папської влади протягом тисячі двохсот шістдесяти років. Чотирнадцятий вірш дає ще одне свідчення.

І дано було жінці два крила великого орла, щоб вона полетіла в пустелю, у своє місце, де її годують на час, і часи, і пів часу, від обличчя змія. Об'явлення 12:14.

Церква втікала від гонінь дракона та папства протягом тисячі двохсот шістдесяти років, і тому «пустеля» є символом тисячі двохсот шістдесяти днів. Це число безпосередньо

згадується сім разів у книгах Даниїла та Об'явлення, але в Писанні його подано також кількома іншими способами. У кожному випадку воно означає «сім разів» у Левиті 26.

Чи то язичництво, що попірало святиню й воїнство від 723 року до н. е. до 538 року, чи папство, що попірало духовний Єрусалим і поклонників у ньому, це було ілюстрацією розсіяння Божого народу, спричиненого порушенням Божим народом завіту про "суботи землі", як це показано в розділах двадцять п'ятому і двадцять шостому книги Левит. У двадцять шостому розділі це називається суперечкою Божого завіту.

І Я наведу на вас меч, що помститься за образу Мого заповіту; і коли ви зберетеся у своїх містах, Я пошлю серед вас моровицю, і ви будете віддані в руку ворога. Левит 26:25.

Бунт проти Божого завіту навів на Божий народ рабство й розсіяння, що представлені як "суперечка мого завіту". Нерозуміння покарання, яке Даниїл називає Мойсеєвими "прокляттям" і "клятвою", і яке також називається "суперечкою мого завіту", засліплює людину, не даючи побачити глибший зміст Христового діла, як це представлено в дев'ятому розділі книги Даниїла. Послідовна оцінка Божого народу, який перебуває в Лаодикійській сліпоті, у писаннях Еллен Вайт полягає в тому, що він не може "міркувати від причини до наслідку". Ви можете заявляти, що розумієте тисячу двісті шістьдесят років Темних віків, але якщо ви не знаєте "причини" того поправлення, ви сліпі.

І він підтвердить завіт із багатьма на один тиждень; а посеред тижня він припинить жертву та приношення, і через поширення мерзот учинить спустошення аж до завершення; і визначене буде вилито на спустошеного. Даниїла 9:27.

Підтвердження Христом завіту безпосередньо пов'язане зі «суперечкою Його завіту». Тривалість «прокляття» становила дві тисячі п'ятсот двадцять років, а тривалість підтвердження Христом того самого завіту становила дві тисячі п'ятсот двадцять днів. Відповідно до єврейського слова «істина», яке надає структуру прихованій історії семи громів, пророчий тиждень, упродовж якого Христос мав підтвердити Свій завіт, містив три віхи, які представлені першою, тринадцятою та останньою літерами єврейського алфавіту.

Першою віхою тижня було Його хрещення, другою — хрест, а останньою — смерть Стефана. Відмова бачити «сім часів» двадцять шостого розділу Левита, так, як небесні ангели привели Вільяма Міллера до того, щоб він побачив «сім часів», усуває здатність повністю побачити саме пророцтво, у якому Христос пролив Свою кров і підтвердив той самий завіт, який Його буквальний стародавній народ відкинув. Кожен, хто зрештою буде спасений, матиме лише часткове й неповне розуміння «істини». Але не спасеться ніхто, хто навмисно відмовляється бачити «істину». Є тільки один шлях до Отця — через Ісуса, і Ісус є «істина».

Це варто обдумати, адже йдеться про заповіт у Левиті, розділах двадцять п'ятому та двадцять шостому. «Прокляття» «семи разів» було накладене на стародавній буквальний Ізраїль через їхнє небажання виконувати настанови щодо надання землі відпочинку та

дотримання настанов Ювілейного року. Це був гріх недіяння. Прокляття спіткало їх за те, що вони не виконали справу, яку їм було наказано виконати, а не за безпосереднє порушення заповіді, такої як «не вбивай» чи «не кради». Вони просто ігнорували настанови, пов'язані з наданням землі відпочинку. Адвентисти, які просто не приймають «сім разів» (які ангели допомогли відкрити Вільяму Міллеру), бо з будь-якої неосвяченої причини просто ніколи не знайшли часу по-справжньому дослідити істину, чинять той самий різновид бунту бездіяльністю, зневажаючи ті самі завітні положення, які знехтував стародавній буквальний Ізраїль. Початок ілюструє кінець.

Тисяча двісті шістдесят днів у дванадцятому розділі Об'явлення, які названі «пустелею», є символом «семи часів». І тисяча двісті шістдесят днів служіння Христа, і тисяча двісті шістдесят днів служіння учнів являють собою увесь тиждень, упродовж якого завіт утверджувався. І тисяча двісті шістдесят років, упродовж яких язичництво попірало Божий народ, і тисяча двісті шістдесят років, упродовж яких папство попірало Божий народ, становлять увесь період «семи часів» прокляття Мойсея.

В одинадцятому розділі Об'явлення, після тисячі двохсот шістдесяти днів, мертві кістки повертаються до життя, щоб увійти в завіт як сто сорок чотири тисячі. Але щоб здійснити ці завітні стосунки, вони повинні виконати умови завіту, як це зробив Даниїл у дев'ятому розділі. Умови завіту «семи разів» містять конкретні настанови для тих, хто опинився в землі ворога. Коли ті, хто пробуджується до усвідомлення, що їх було розсіяно, забажають повернутися до Господа, двадцять шостий розділ книги Левит надає вказівки щодо того, як їм слід повернутися.

А ті з вас, що зостануться, марнітимуть у своєму беззаконні на землях ваших ворогів; і також у беззаконнях своїх батьків марнітимуть разом із ними. Якщо вони визнають своє беззаконня і беззаконня своїх батьків, зі своєю провиною, якою вони провинилися проти мене, і що вони також ходили супроти мене; і що я також ходив супроти них і ввів їх у землю їхніх ворогів; тоді, якщо їхні необрізані серця упокоряться і вони приймуть кару за своє беззаконня: тоді я згадаю свій заповіт із Яковом, і також свій заповіт із Ісааком, і також свій заповіт із Авраамом згадаю; і згадаю землю. Левит 26:39-42.

Вираз «ripe away» у Святому Письмі означає розкладатися, тліти й бути пожегтим. Чахнути — це перетворюватися на мертві сухі кістки. А ця настанова вказує на смерть, бо вона зображує тих, хто пробуджується до усвідомлення свого стану як таких, що перебувають «у землі ваших ворогів».

Останній ворог, який буде знищений, — смерть. 1 Коринтян 15:26.

18 липня 2020 року відбулося перше розчарування в русі третього ангела. Його прообразами були всі інші перші розчарування у священних пророчих лініях реформ. Тридцять сьомий розділ книги Єзекіїла зображує Божий народ в останні дні як розкладений, розтлілий і пожегтий, аж доки не лишилася лише долина мертвих сухих кісток. Вони перебувають у землі ворога, що є землею смерті. В одинадцятому розділі Об'явлення двох свідків було вбито і залишено на вулиці. Усі пророки згодні між собою. Тому Мойсей звертається до тих,

хто мертві на вулиці, яка проходить через долину Єзекіїля. У своєму стані розчарування вони отримують настанови через Єремію.

Тому так говорить Господь: Якщо ти навернешся, то Я поверну тебе, і ти будеш стояти перед Моїм обличчям; і якщо ти відділиш дороге від негідного, то будеш як Мої уста; хай вони навертаються до тебе, але ти не навертайся до них. Єремії 15:19.

Єремії сказано, що, якщо він бажає говорити від імені Бога, він мусить повернутися, і, роблячи це, має відділити дорогоцінне від негідного. Контекст уривка вказує, що негідні — це ті, до кого він не має повертатися. Коли в уривку його показано в стані розчарування, він зазначає, що був самотній.

Не сидів я в зібранні насмішників і не веселився; сидів я сам через Твою руку, бо Ти наповнив мене обуренням. Єремії 15:17.

Єремія не сидів у «зібранні глумників», бо сидів на самоті. Він не мав повертатися до нечестивців, які становлять зібрання глумників. У 1863 році Адвентизм почав своє повернення до «зібрання глумників», коли повернувся до біблійної методології дочок Вавилону, щоб відкинути Мойсеєві «сім разів». Але Єремія говорить радше про останні дні, ніж про міллеритську історію. Коли ті, що в долині мертвих кісток, усвідомлюють, що вони на землі ворогів, вони ніколи не повинні повертатися до тих, хто радів їхній смерті на вулиці. Та група може повернутися до Єремії, але він не може повернутися до них.

Але якщо вони мають повернутися, вони також повинні виконати настанови, дані Мойсеєм, які безпосередньо пов'язані із «сімома разами». Ті, що лежать мертвими на вулиці в одинадцятому розділі Об'явлення, мертві три з половиною дня, що пророчо є «пустелею».

Ось чому початкове пробудження мертвих здійснюється посланням, яке змушує кости з'єднатися до купи, але вони ще не живі. Для того, щоб перетворити їх на могутнє військо, потрібне послання чотирьох вітрів, яке є запечатувальним посланням. Перше послання, що збирає їх разом, походить від «голосу».

Утішайте, утішайте народ Мій, говорить Бог ваш. Говоріть до серця Єрусалима й кличте до нього, що скінчилася його служба, що його беззаконня прощене, бо він із руки Господньої прийняв удвічі за всі свої гріхи. Голос того, хто кличе в пустелі: Приготуйте дорогу Господню, вирівняйте в пустелі шлях для Бога нашого. Кожна долина підніметься, і кожна гора та пагорб понизяться; і криве стане прямим, а нерівні місця — рівниною. Ісаїя 40:1-4.

Голос лунає з пустелі, що є символом розсіяння «семи часів». Той голос у пустелі, бо Єзекіїля також було взято до долини мертвих кісток. Він свідчив із самої долини, а не здалеку.

Рука Господня була на мені, і Духом Господнім вивів мене, і поставив мене посеред долини, що була повна кісток. Єзекіїля 37:1.

Долина — це пустеля тривалістю три з половиною дні. Обітниця голосу полягає в тому, що беззаконня Єрусалима прощено і що її війна закінчилася. Ця обітниця представляє запечатання ста сорока чотирьох тисяч, що звершується в останні дні. Але прощення її беззаконня пов'язане з тим, що вона отримує "подвійне" за всі свої гріхи. Запропонований Мойсеєм засіб вимагає визнання не лише їхніх беззаконь, але й беззаконь їхніх батьків. Якщо вони виконають це повеління, їхнє беззаконня буде прощено.

Ми продовжимо розглядати ці істини в наступній статті.

Так, увесь Ізраїль переступив Твій закон, відступивши, щоб не слухатися Твого голосу; тому вилилося на нас прокляття і клятва, написана в законі Мойсея, слуги Божого, бо ми згрішили проти Нього. І Він справдив Свої слова, які говорив проти нас і проти наших суддів, що судили нас, привівши на нас велике лихо; бо під усім небом не було вчинено такого, як учинено над Єрусалимом. Як написано в законі Мойсея, усе це лихо прийшло на нас; та ми не звернули нашої молитви перед Господом, Богом нашим, щоб відвернутися від наших беззаконь і зрозуміти Твою правду. Даниїла 9:11-13.